

[Camre.]

med at håndhæve den så strengt. Det må være rigtigt at give love, at give lovparagraffer, som har en sådan form og et sådant indhold, at man umiddelbart kan kræve dem overholdt.

Så vil jeg gerne komme med en enkelt bemærkning til spørgsmålet om denne lovs læselighed og forståelsesgrad. Jeg vil gerne sige, at hvis man dykker ned midt i en lov om et så indviklet emne, hvis man slår op på side x og begynder at læse noget, ja, så kan det nok være, at det ikke umiddelbart er til at forstå. Men er det formålet med en lov, at det skal være en opslagsbog, hvor man kan slå op på en tilfældig paragraf og uden at have læst de foregående, uden at have taget hensyn til alt det andet, der ligger i loven, umiddelbart skal kunne forstå alt, hvad der ligger i den? Det kan efter min opfattelse ikke være formålet med en lov og slet ikke med en rammelov. Jeg vil gerne gentage: denne lov skal jo ikke ud og stå på hylderne i de enkelte hjem. Det er ikke en lov, som den enkelte borger skal gå hen og kigge i for at se, hvad kan eller hun kan gøre eller ikke gøre på forureningskæmpelsesområdet. Det er en lov, som bemyndiger ministeren til at udstede en række regulativer, en række regelsæt, som vi jo har set nogle eksemplarer af i udvalget, og som har været ganske overordentlig klare og letforståelige, endda så klare og letforståelige, at jeg forstår, at hr. Svend Haugaard er blevet meget bekymret over de strikte regler, der er givet deri. Jeg mener ikke, at man skal falde omkuld for den populisme, der på dette område grasserer så vældigt for øjeblikket, og som siger, at al lovgivning er bureaukrati, og at alt, hvad vi laver herinde, er uforståeligt. Jeg finder, at denne lov er god, jeg finder, at den er letlæselig, og jeg finder, at dens bemyndigelser til ministeren er klare og let anvendelige.

Lembourn: Hr. Arne Christiansen mente, at det havde været bedre, om loven var blevet udsat til næste folketingsamling, og nævnte, at V og R ville have foretrukket det, og der lå i hans udtalelser, at det måske også havde været naturligt, om det konservative folkeparti havde ønsket loven udsat. Når vi ikke ønsker det, er det af to grunde.

Den ene er, at vi synes, at vi igennem de

2 års arbejde, vi har haft med loven, er nået til et fornuftigt resultat og næppe vil kunne gøre det så forfærdelig meget bedre, og at der ikke fra nogen side er blevet fremsat alternative forslag, som var bedre, kun kritik. Vi har ikke set alternative forslag, og når de ikke kan fremskaffes, må man gå ud fra, at vi er nået så langt, som vi kan.

Den anden årsag er rent politisk. Hvis det konservative folkeparti ikke havde fået dette forlig i stand med socialdemokratiet, var loven blevet vedtaget i et forlig mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti. Jeg går ud fra, at hr. Arne Christiansen er enig med mig i, at det resultat næppe var blevet så godt som det, der foreligger nu.

Med hensyn til de mange indvendinger, der er rejst, vil jeg også gerne sige — og det gælder alle de ordførere, der har været kritiske — at vi kan jo ændre denne lovgivning. Vi kan i miljøudvalget følge sagen, og vi har fået tilsagn fra ministeren om at få forelagt alt, hvad der sker. Vi bliver orienteret om samtlige reglementer, og hvis der kommer ting frem, som viser, at vi ikke har båret os rigtigt ad, er det da klart, at vi kan stille forslag om en revision.

Hr. Arne Christiansen var inde på kommunerne. Jeg synes, at når de kommunale organisationer har været med til at udarbejde denne lovgivning, og det har de, de har været med på råd hele tiden, og samtlige kommunale organisationer har sagt til os i miljøudvalget, at de tilsluttede sig loven, så må man have lov til at stole på, at de ved, hvad de gør.

Og så til hr. Vivike. Hr. Vivike sagde, at han ønskede balance i ankenævnet mellem erhvervsøkonomiske interesser på den ene side og miljøinteresser på den anden side. Det er jeg ganske enig i. Der er balance. I § 78, stk. 2, står der:

„Antallet af beskikkede medlemmer fastsættes af ministeren for forureningskæmpelse. Medlemmerne beskikkes af ministeren for 4 år ad gangen efter indstilling fra . . .“

én gruppe: Industrirådet, Landbrugsrådet, De samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende danske Husmandsforeninger i forening, og det er det, der er det afgørende: i forening, og en anden gruppe: miljøstyrelsen. Det er netop formuleret sådan — man kan også se det i bemærknin-